

Roxanne

Hun sad midt i den store seng, en smuk gudinde som altid, med hendes mørkebrune lokker, der faldt blødt om hendes ansigt. Hun lavede en sjov grimasse og med sin slanke hånd, kildede hun den lille baby på maven. Babyen stirrede op på kvinden, med store forundrede og mørke øjne.

Alejandro stod lænet op af vindueskarmen og vred sin hat mellem hænderne, mens han så det forunderlige syn foran ham. En prostitueret og dennes barn. Men i hans øjne, var det den kvinde han elskede og det barn som ikke var hans, men som han bekymrede sig så meget om, at det næste var som om pigen var hans.

Men pigens mor var en livlig kvinde med et job, der gjorde at hun kom vidt omkring i omgangskredsene, når folk fra hele byen kom til hendes dør. Hun var smuk og havde vundet manges hjerter, med hendes ansigt og krop, men kun én kendte hende som person og det var Alejandro. Han elskede hende af hele sit hjerte og betalte endelig for, at kunne sidde og snakke med hende. Han havde elsket hende som en mand elsker sin hustru, men hun elskede ham, som var hans hendes bror. Derfor havde hun denne aften, inden hendes arbejde gik i gang, kontaktet ham. Med et hjerte fuld af svig over at Roxanne ikke elskede ham, som han elskede hende, var han alligevel kommet. Han elskede Roxanne for højt til at blive væk fra hende.

Babyen var faldet i søvn og med en moders blide hånd, pakkede hun forsigtigt barnet ind i et klæde og lagde det igen ned i sengen.

Roxanne kiggede på Alejandro og smilede af lykke, og rejste sig forsigtigt.

”Vil du have noget stærkt?” spurgte hun og tog fat i Alejandro’s skuldre.

”Jo, tak. Det vil jeg gerne,” nikkede Alejandro og så ind i Roxannes bløde, mosgrønne øjne.

Roxanne gik over til et skab og tog en mørk flaske, samt to beskidte glas frem.

”Bare find dig til rette, mens jeg ordner det hele,” sagde hun blidt.

Alejandro hængte sin hat og jakke på en stumtjener og satte sig i sengen, på den ene side af barnet. Roxanne kom og satte sig på den anden og rakte ham et af glassene. Han tog en mundfuld. Det var dejligt stærkt og brændte på tunge og i hals. Han gispede og Roxanne slap et lille fnis løst, inden hun med den frie hånd, strøg det lille barns ansigt. Kun en uge gammelt og allerede en skønhed. Lige som sin mor. Faderen vidste hun ikke hvem var, men det måtte have været en af hendes tidligere kunder. Alejandro vidste at det ikke var ham, for han havde aldrig gjort de ting, som man betalte for at gøre hos Roxanne. Han kom kun for hendes selskab, hendes venlige og omsorgsfulde personlighed, der ikke passede til det hverv hun havde.

”Alejandro,” begyndte Roxanne, men sukkede så og kiggede ned på sit skød. ”Du ved vel godt hvorfor jeg bad dig om at komme?”

”Det gør jeg og jeg bryder mig ikke om det, du vil have mig til at gøre.”

”Alejandro. Du ved dette betyder alt for mig! Du ved at jeg ikke både kan være mor og skøge! Jeg kan ikke have et barn!

Beholder jeg hende, mister jeg mit gode ry, som nu allerede er blevet plettet i forvejen. Hvad vil folk ikke tænke? Hvem vil ikke gøre krav på hende og så også mig? Hun skal ikke vokse op, med en mor som mig! Alejandro,” hviskede hun og da han kiggede på hende, sad tårerne som små glitrende perler i begge øjenkroge. ”vil du ikke nok tage dig af hende? Du er den eneste jeg kan give hende til og hvor jeg ved hun vil være i sikre hænder. Tag hende, hun er din.”

”Roxanne, jeg kan ikke uden videre tage mig af dit barn, det ved du jo,” sagde Alejandro bedrøvet og rørte ved babyens olivenfarvede hud. ”Også selvom jeg elsker hende som var hun min egen. Men du ved. Jeg stiller kun én betingelse for at gøre det.”

”Det kan jeg ikke, Alejandro!” Roxanne kom op og stå i en flydende bevægelse. ”Jeg kan ikke gifte mig med dig, det ved du jo! Jeg beder dig som min ven, om at tage dig af min lille pige. Jeg ville selv gerne være den der altid havde hende i mine arme og så hende vokse op. Jeg vil så gerne beholde hende, men du ved hvordan Demetrio er. Jeg skal skille mig af med hende, for jeg kan ikke have hende, mens jeg arbejder for Demetrio. Jeg er i hans tjeneste, til min gæld til ham er betalt. Og det vil det gå mange år før jeg kan. Så kære Alejandro, vil du ikke nok tage dig af hende? Hun er kun en lille baby, hun fortjener at have én der elsker hende.”

”Også selvom hun ikke er blodbeslægtet med den person?” spurgte Alejandro.

”Hun vil ikke vide det. Du skal ikke fortælle hende, hvad hendes mor var, Alejandro. Tag hende og flyt til en anden by, hvor ingen kender dig. Sig at du er enkemand og det er din

datter. Sig at din kone døde ved fødsel. Skab dig et lykkeligt liv til dig og hende.”

”Hvad så med dig?”

”Mig? Jeg klarer mig som jeg altid har gjort. Jeg har et arbejde her at tage mig af.”

”Arbejde? Kalder du det at være en hore, for et arbejde?”

”Alejandro!” råbte Roxanne arrigt og irriteret. ”Jeg er fanget til dette hverv, til jeg har betalt min gæld af the Demetrio.”

Stilheden herskede i rummet, da Roxannes stemme lagde sig. Den lille pige sov roligt, i hendes søde søvn; brystkassen gik op og ned. Roxanne faredede rundt og gik over til sit skab. Hun åbnede det og hev en kjole fra bøjlen og slyngede den over en stoleryg. Med professionelle hænder bandt hun sit korset op. Hun tog armene ud af ærmerne og kjolen faldt ned om hendes ankler. Bagfra så hun normal ud, men da hun vendte sig om, for at se Alejandro lige i øjnene, var hendes mave stadig en smule buget og hofterne større end før graviditeten.

Under hele hendes graviditet, havde Demetrio, Roxannes herre, som styrede kvarterets bordel, krævet at hun gik med korset for at skjule maven. Han så det som altødelæggende, at Roxanne blev gravid med en eller andens mand og at det ville ødelægge hendes ry, så han ikke længere kunne tjene penge på hende. At være den mest omtalte kvinde i byen, havde sin fordel i penge. Den sidste måneds tid inden fødsel, havde Roxanne måtte gå under dække og sige at hun var syg. Folk holdt sig væk og hun havde født sin datter. Men nu måtte hun tilbage til det hele, for mændene ventede på hende og jo længere hun blev væk, jo flere blev rygterne og færre mænd ville dukke op til hendes seng.

Roxanne sendte ham et intetsigende blik og tog kjolen fra stoleryggen. Hun ikklædte sig den og strøg, uden at tænke over det, sin mave; det var en vane hun havde fået under graviditeten. Hun lagde korsettet om maven, og begyndte at binde det på ryggen.

Alejandros rug hænder tog snorene fra hende, og lod dem løbe ind og ud af hullerne i korsettet og på kryds af hinanden. Da han var færdig, strammede han korsettet, til Roxanne sagde god for det, og bandt snorene sammen. Roxanne blev stående da han var færdig og han lagde forsigtigt sin hage på hendes skulder; hans mund var lige ud for hendes øre.

”Jeg skal nok bringe hende i sikkerhed, Roxanne. Jeg skal nok tage mig af hende,” hviskede han blidt og dristede sig til at kysse stedet, hvor skulder og hals mødtes.

”Åh, Alejandro!” hviskede Roxanne og vendte sig om mod ham. ”Tusind tak, Alejandro! Jeg skylder dig så meget!”

Hun slyngede armene om ham og pressede sig ind til ham, med glædestårerne løbende ned af de høje kindben. Alejandro lagde blidt armene om livet på hende, men Roxanne var hurtigt ude af hans favn og forsvandt for et øjeblik, for så at komme tilbage med en taske. Hun åbnede den hurtigt og lagde tæpper, tøj og ting til babyen ned i den. Da hun var færdig rakte hun den til Alejandro.

”Ting til den lille. Du vil få brug for dem,” sagde hun og gik over til sengen. Hun tog pigen op i sin favn og pressede den sovende baby ind til sig, og kyssede hende på hovedet. Langsomt gik Roxanne over til Alejandro.

”Lov mig, at du passe godt på hende, Alejandro.”

”Det lover jeg.”

”Tak,” sagde hun og kyssede ham på kinden. ”Du må skynde dig af sted. Portene lukker ved solnedgang og solen er på vej ned.”

Hun rakte pigen til ham og skubbede ham hen mod døren, som kunne hun ikke vendte med, at både han og pigen forsvandt ud af hendes liv. Men Roxannes øjne var angste.

Alejandro satte hælene i gulvet, og fordi han var større og stærkere end hende, kunne hun ikke rykke med ham.

”Roxanne,” sagde han blidt. ”Kom med mig.”

”Hvad?” ordet kom langsomt ud af hendes mund og hendes øjne var hårde. ”Vi har allerede snakket om det én gang før! Jeg kan ikke!”

”Flygt med mig! Pak dine ting og flygt med mig ud af byen. Sammen kan vi skabe os et nyt liv.”

”Hvorfor vil du dog det, Alejandro? Hvorfor bekymrer du dig så meget for en hore og hendes horeunge? Hvorfor betaler du for at snakke med mig? Hvorfor gør du dette i det hele taget?”

”Fordi jeg elsker dig, Roxanne. Mere simpelt er det ikke. Jeg elsker dig af hele mit hjerte og vil gerne være sammen med dig. Jeg nyder dit selskab, ligesom jeg ved, at du også nyder at være sammen med mig. Jeg vil gerne gifte mig med dig og starte en familie med dig. Og jeg vil med glæde tage pigen til mig, som min egen datter, så længe du er ved min side.”

”Åh, Alejandro,” sagde hun og kiggede væk. ”Jeg elsker også dig, men jeg kan ikke være sammen med dig eller hende. Jeg er nødt til at være her. Jeg kan ikke flygte, for gør jeg, vil Demetrio gøre alt for at finde mig igen, og når han så gør det, vil han straffe mig. Så tag mit barn og flygt, uden mig. Næste gang du beder til Gud, så bed for mig. For jeg vil så gerne være sammen med jer.”

”Roxanne, han vil ikke kunne finde dig. Spanien er et stort land.”

”Jeg sværger at han kan. Han kender mange. Skynd dig væk, inden portene lukker.”

Roxanne gik lidt væk og fra sit skab, hev hun en lille stofpose frem, med rislende indhold. Hun rakte den til Alejandro.

”Penge til turen, der er nok til et nyt liv.”

Vægten fra pengene var enorm og han gav den tilbage til Roxanne, der spændte den fast i hans bælte.

”Farvel, min lille pige. Og farvel Alejandro Feliciano, må lykken være med dig og min datter.”

Roxanne plantede endnu et kys på babyens pande og kyssede derefter inderligt Alejandro på munden. Så fjernede hun sig og tog en svovlstik. Hun strøg den mod væggen og en flamme blusede op for enden. Med den tændte hun et rødt lys inde i en lanterne og pustede svovlstikkens flamme ud. Hun tag fat i lanternens hank.

”Lad være, Roxanne!” bad Alejandro og ville gribe fat i hånden der holdt lanternen, men den indpakkede baby, forhindrede det hele. ”Lad være med det! Begynd ikke på det igen!”

”Beklager,” sagde hun stille og stillede lanternen i vinduet ud til vejen. ”Men jeg er nødt til det. Skynd dig hellere ud, inden den første herre kommer. Lad ingen se at du kommer ud fra mig, med et barn i favnen.”

”Men...”

”Skynd dig! Gå, Alejandro! Og tag hende med dig!”

Roxannes ansigt var vådt af tårer, og hele hendes kropsholdning var bedende. Alejandro kunne ikke gøre andet

end at adlyde og vendte sig om mod trædøren. Han skulle lige til at gå ud, men vendte om.

”Hvad hedder hun?”

”Hun har ikke fået noget navn. Jeg tænkte at du måtte give hende det, da det er dig der skal leve med hende,” hulkede Roxanne, så skuldrene rystede og Alejandro mest af alt, helst ville holde hende i sin favn. ”Giv hende et smukt navn, som passer til hende.”

”Det skal jeg nok, Roxanne. Jeg elsker dig.”

Alejandro åbnede døren og forlod Roxannes værelse. Roxanne tørrede sine tårer væk med håndfladerne og skyndte sig over til sit bord. Hun tog sine smykker på og begyndte at sminke sig, så hun så noget tiltalende ud, men de røde øjne kunne hun ikke skjule.

Hendes tanker for rundt i hovedet. Hun ønskede af sit hjerte, at hun kunne komme med Alejandro og sin datter. Hun ville helst ikke forlade barnet, hun ville se det vokse op. Men det kunne hun ikke. I stedet kunne hun håbe, at Alejandro ville tage sig af hende. Han var så rar en mand.

Der blev banket på Roxannes dør og da hun åbnede den, stod en af hendes gamle kunder uden for døren. Hun formåede at smile til ham.

***

Alejandro fulgte den grusede og mørke vej, i det sidste af solens stråler. Han havde nået at komme ud af byportene, inden de lukkede dem og nu holdte han barnet i armene, mens han bevægede sig af sted, mod nærmeste kro. Og derfra, ville han

rejse ud til et sted ved bjergene. Han elskede dem og kom selv derfra. Det ville være det bedste sted for Isabella at vokse op.

I den første tid på vejen, havde han navngivet hende, efter hvad han syntes hun lignede og med sin skønhed lignede hun en Isabella. Han aede det stakkels barn på kinden, og hun prøvede at tage fat i hans finger. Hun var sulten.

Forsigtigt satte Alejandro sig på en sten i vejkanthen og rodede rundt i tasken, til han fandt en flaske med gedemælk, som Roxanne havde pakket ned i taske. Det smertede at tænke på hende, men han håbede at hun ville få et godt liv. Han gav lidt mælk til Isabella, der tørstig drak det og han tog også selv en slurk. Isabella kom med en pludrende lyd, og forlangte at få mere.

Han var i gang med at fodre hende, da han hørte nogen kalde hans navn. Han stirrede forvirret omkring og hans øjne faldt på en skikkelse, der var oplyst af dagens sidste solstråle. Det var en kvinde der kom løbende mod ham, med det mørkebrune hår flagrende omkring sig og hun råbte hele tiden hans navn.

Det var Roxanne. Roxanne der kom løbende med en taske på ryggen. Hun løb sit nye liv i møde. Et liv med sin datter og Alejandro, der rejste sig for at tage imod hende. Hun smilede lykkelig og sprang i hans favn.